

Galambász Híradó

Különkiadás

Alapító: „VIKTÓRIA” Galambász Szakbolt
Kiadó: Gazdálkodás GMK 1192 Budapest, Ady Endre út 17.
Felelős szerkesztő: dr. Vercseg János

A Kivágóné – Peller duc titka

Alig hiszem, hogy galambászköreinkben volna olyan személyiség, akiről több jó, vagy rosszindulatú pletyka keringene mint Peller Józsefről.

Milyen is ő valójában? Hogyan éri el csodálatos eredményeit?

Mi az a többlet, amit galambjainak nyújtani tud? Meg lehet-e Őt emberileg érteni? Le lehet-e győzni?

Kérdések és újabb kérdések, mindmáig válaszolatlanul hagyva.

Táptalaj a kérlelhetetleneknek és enyhe zavar az elismerni akarókban.

Még jó barátaim is felhívták a figyelmet a téma kényességére... Én meg azzal áttatom magam, hogy a kérlelhetetlenek amúgy sem olvassák el ezt az írást, mert véleményalkotásukat ez nem befolyásolja.

Na, de ettől van demokrácia...

Az újságíró tárgyilagossága

Megismerkedésünket követően már a harmadik alkalommal megsértődtem. Egyesületébe kerülve felvettem, hogy szívesen írnék cikket róla.

Válasza rideg: az én duomba újságíró nem teszi be a lábát. – s ezzel otthagytott.

Szóval se azt, hogy köszönöm de most nem aktuális, se azt, hogy nem akarok hirverést magam körül stb.

A válasz ennyi volt, éppen csak foghegynyi.

Bennem dült a sértődöttség, hiszen semmi rosszat nem akartam. Az is megfordult a fejemben, hogy azonnal visszamegyek régi (B-5) egyesületembe, ahol szerettek és számomra meghatározó módon búcsúztattak azzal, hogy bármikor visszavárnak.

Dehát nem vagyok megfutamodó típus.

Ezután kapcsolatunk távolságtartó – tárgyilagossá szinten maradt. Később amikor egyre jobban megismertem rájöttem, hogy egy eredendően jószándékú, nagyvonalú, de határozottan tartózkodó emberrel állok szemben. Ettől kezdve az dühögött az agyamban, hogy ezt az embert meg kell nyerni egy valódi

írásmű erejéig. Mert amit Ő tud, azt a galambászoknak jobban meg kell ismernie. És mert nem mindegy, hogy az újságíró Mike Tysonnal a nehézsúlyú ökölvívó világbajnokkal, vagy a Kanári-szigetek béli Alvarez-zel, a lepkesúlyú helyi bajnokkal csinál riportot.

Irigyelljük vagy sem, elismerjük vagy elutasítjuk, mindenképpen tudomásul kell venni, hogy Peller más léptékű galambász és mások a céljai is. Mindenben amit elért – mint látni fogjuk – heroikus munka van, ahol már alig van szó kikapcsolódásról, szórakozásról, társas galambász-összejövetelekről, csak teljesítményről, munkáról és újra csak munkáról.

Élő bizonyítéka annak, hogy a tartós eredményeket nem adják ingyen.

Ráadásul a sikert ritkán övezi dicstény és osztatlan elismerés. Például; tudja-e olvasóm, hogy éppen a nemzetközi öttusasövetség kezdeményezésére merült fel az a sötét gondolat, hogy meg kellene az öttusát, mint olimpiai számot szüntetni, mert az évtizedek óta magyar szám? Mert más ctt nem tud nyerni és ilyen alapon minek? Vagy azt, hogy Anker Alfonz életében a mai dicshimnuszoknak töredékével is beérte volna:

Vádak, bírálatok, mesék, hazugságok. Óramanipulációkról, túl sok galamb küldéséről, s ezért irreális versenyekről.

Ezzel nemcsak őt sértik meg.

Egyesületének (B-10) további 14 tagja nyilván nem azért vesz drága pénzért (legtöbbször máshonnan) galambokat, hogy Peller laposra verje őket, hanem küzdeni akarnak, sőt egyszer-egyszer legyőzni őt (ami néha sikerül is), mert ez az igazi dicsőség. Vagy bírálói gondoltak-e már arra, hogy az általa elküldött 100-200 galamb a kerületből küldött galamboknak mindössze 2-4%-a? Vagyis itt már "a nagy számok törvénye" nem érvényesül.

Másrészt azt se vegyük komolyan, hogy 10 év alatt húsz kerületi csapatbajnokságot és három országos bajnokságot meg lehet nyerni pusztán azzal, hogy valakinek sok galambja van.

A tartózkodás megalapozott

Egy elhivatott ember, akinek a mienknél nagyobb céljai vannak, aki a nemzetközi hírnevet ostromolja, mindig násképp viselkedik. Ahhoz, hogy ezt belássuk, közlések néhány adatot ami segítheti a megértést.

- galamblétszám (időszaktól függően): 500-1000 db
- duc alapterület: 300 m²
- a takarítást segítség nélkül végzi
- havi takamányszükséglet 400-700 kg
- havi ivóvíz és fürdővíz szükséglet 1500-3000 liter
- takarítás 3-4 alkalommal
- ducok bekerülési értéke: 3-4 millió Ft
- galambok eszmei értéke 5-6 millió Ft

Ugye van mit féltenie?

Az évtizedek során összeállt egy fantasztikus életmű, amit akár egy masszív fertőzés tönkretetne. Így azután a legjobb barát sem sértődhet meg, ha nem viszi be gyakran a ducaiba galambokat nézegetni.

A másik. Naponta 300 m² 3-4-szeri kitakarítása, az etetés-itatás, a galambokkal való foglalkozás, a ház körüli kényszerítőtetések együttevén egy embernek gigászi munka. Nem csoda hát, ha mindig siet és nem ér rá a galambászatról órák hosszát elmélkedni. Amikor ezeket a sorokat leírom, újra megdöbbenek. Nem lehet beteg, és legalább 20 éve nem volt egy-két napnál többet távol a galambjaitól, akik őt rabságban tartják, még akkor is, ha ez a rabság mégoly gyönyörű is.

Mert gyönyörű. És én legszívesebben csak biztatni tudnám. Elmondani, hogy a világban is egyre nagyobb becsben tartják őt – még ha idehaza biggyeszti is egyeseke a szájukat.

Jó barátom Horváth Károly (galambsportunk másik óriása) – külföldi körútjáról hazatérve – nem átalotta kimondani azt, aminek már egyszer el kellett hangzania valaki szájából, hogy – higgyétek el Pellernél a világon sincs sok jobb galambász –. Nálam Karcsi ezzel elnyerte a galambászat fair play díját.

Nagyon nehéz ezt az elismerést szembe állítani az irigységgel, a rosszindulattal és a meg nem értéssel. Hogy nem ajánlgat fillérekért fünek-fának galambot, talán a fentiekből érthető.

De még ez sem jellemző. Egyesületünkben Riedel Sándor, Nagy István, Kirchner Gáspár, Szabó Dénes, Fekete Miklós ingyen is hozzájutott Peller galambokhoz. A magyarázat; Jóska tudta, hogy az említett sporttársak megbecsülik ezeket a madarakat.

Időnként másokkal szemben is nagylelkű volt. Másfél éve szimpatikusnak talált valakit és 4.000,-Ft-ért adott neki egy himet, majd később ajándékba még másik két galambot. Ez a valaki a pénzt máig nem fizette ki, majd amikor Peller felszólította, hogy vagy fizessen, vagy küldje vissza a három galambot, az illető egyiket sem küldte vissza, viszont felháborodott levelet írt, amely szerint milyen ember az, aki ajándék galambot is visszakéri. (a levelet mellékeljük)

Hát többek között ez az ami hiányzik neki.

Látogatások, kapcsolatteremtések, beszerzések

Olvasóim talán elnézik, hogy legszívesebben azokkal a galambokkal foglalkozom, amelyek a mai állomány megalapozói. Számomra értelmetlennek tűnne az 50-es évektől ismertetni mindazokat a galambokat, amelyek akár a tenyésztésben, akár versenyzésben sikereket értek el. Legfeljebb egy szempont lenne ez tanulságos nevezetesen, hogy a sikerért neki is meg kellett küzdenie.

Az első nagyobb beszerzése az oostendei Vermota galambok. Andre Vermotáról tudni kell, hogy igen közel lakott minden idők egyik legnagyobb galambászához, Charles Vander Espt-hez. Ő volt Vander Espt egyik legjobb tanítványa és ismeretségük során, majd a mester halála után (1962) kimagasló értékű galambok kerültek ducába.

1971-78 között Vermota olyan sorozatot produkált, hogy egész Belgiumot ámulatba ejti. Ezekben az években összesen 27 nemzeti elhelyezést szerez (ebből a legrosszabb is egy 33. nemzeti helyezés), hatalmas létszámok mellett. Közöttük nemzeti és nemzetközi győzelmek is vannak (1971. Cahors, 760 km, 1976-ban 3. St Vincentből, 900 km és ugyanekkor nemzetközi első Perpignanból 950 km-ről). Sztárgalambjai: a 68-745-ös The Winger, a 68-730-as Atleet, a 71-249-es Perpignan, a 74-790-es St Vincent és a 73-531-es Sprinter.

A Vermota-galambok sikerszerűje a mai napig tart, azonban ez már nem a mi történetünk.

Peller 1978-ban 6 db Vermota-galambot hoz, amelyek utódaival azután kerületi bajnok.

És itt jön az első érdekesség. Ő még gyorsabb galambokra, még nagyobb eredményre vágyik.

1980-83 között (és azóta is) a Hermes család eredményei döbbszentik meg a világot. A milliomos Raymond Hermes a 70-es években valami új szokatlan dologba kezd. Szuperducokat épít (klímaberendezés, zuhanyfülkék-fürdetéshez, TV-kamerák, számítógép), saját takarmánykeveréket állít elő, csillagászati összegekért törzsanyagot vásárol és új tenyésztési módszert vezet be (azóta elismerten a világ legjobb tenyészhimje a Piet, évente – 6 tojóval párosítva – 50-60 közvetlen utódot produkál).

Hermes már 1982-ben nemzetközi 1. díjat nyert (Marseille), majd 1983-ban a világ elitjeinek versenyén Pau-ból nemzetközi első díjjal folytatja. Ezekben az években már sokan a világ első számú galambászáinak tartják. S ha most valaki azt gondolja, hogy csupán azért van ez így mert, sok a pénze, az illető hatalmasat téved. Számos milliomost tudnék a galambászvilágból felsorolni, akik eredménye Hermest meg sem közelíti.

Adalék: 1990-ben a Hermes-duc első és második helyezést hozott Barcelónából 28128 galamb ellenében!

1983-ban – mert nemcsak a galambnak van szüksége életrevalóságra – Peller már a Hermes ducot látogatja. Egy Németországba elszármazott barátja

révén ismerkedik meg Raymund Hermessel, s köt vele az évek során egyre jobb sportbarátságot.

Eredmény: 1984-ben 3 csipogó fiatal.

Az egyik a 1037-es KKT – Piet ivadék.

A másik még nagyobb vétel.

Az 1757-es ScsH egy telivér Aarden galamb, Marcel Braakhuis (ejtsd Brakhaus) NL 72-313744 SkH x NL 73-978664 SkT szuperpár unokája. A szuperpár keltette az 1983-as Pau-i győztest, ennek a fia pedig később Barcelónát nyeri.

Az 1757-est Peller Jupp-al (Josef Knopp Raymund Hermes ducápolója) együtt választotta ki. Amikor Hermes megérkezett, a választástól csaknem szív-szélhűdést kapott. 6-8 másik fiatalból ajánlott választást. Elmondta, hogy ezek a galambok Janssenekkel világklasszisokat hoznak, elmondta, hogy a testvérei szuperrepülők; tréfásan mondta, hogy inkább a feleségét adja oda, egyszerűen elmondott mindent. Na de végül Pellernek sikerült a galambot elhoznia.

Ugye nem hátrány, ha a ducápolóval is jó a kapcsolat?

Az Aarden galambokról: Delbar x Duguffroy eredetű állomány volt – egészen a mai napig Hollandia legjobb hosszútávú törzse. Marijn Van Geel-en, Arie Vissar-en, Ko Nipius-on, Jan Texier-en keresztül Braakhuis-ig nagyon sok galambászt tett világhírvé. Az elmondottak ellenére a Hermes galambokat mégis inkább Janssen véralapúnak kell tekinteni. Az Aardenek, éppúgy mint a Delbar, Stichelbaut és más törzsek galambjai – Hermesnél is – a Janssenek keresztezési partnerei. A világhír úgy látszik Janssen galambok nélkül nem lehetséges. Ezt bizonyítja a Piet is.

A Piet (Belg 76-6371889 KTaH) egy eredeti Maulemans (ejtsd Mülmansz) galamb 3/4 Janssen, 1/4 Van den Bosch vérhányaddal. Vére ma beivódott a Hermes-galambokba.

Hermes máig is sok galambot importál a Janssen testvérektől. Legmaradandóbbat eddig a „fehérfarkú” (Oud Scherpe-ből) és a Velo (Oud Merckx fia egyben a 019-es testvére) alkotott.

1985-ben Peller még látta az említett két telivér Janssen galambot. Minőségük rabul ejtik őt is.

Belga ismerőse révén megkeresi levélben a Janssen testvéreket. Ők azt válaszolják, hogy 1987-re előjegyzik 2 fiatal erejéig. Jóska most már rákérdez öreg galambra is. 1986 januárjában elhozza a 81-8116693-as KH-et, amely a Gelogeer fia és ekkor a testvérek előjegyeznek számára júniusi szállításra két csipogós fiatal is. Peller Janssenékre bízta, hogy melyik vérvonalból. Csak az a kérése, hogy egy tojót és egy hímet kaphasson.

Balszerencséjére, vagy éppen szerencséjére mind a két fiatal tojó lett. Erre – levélben – 1987-re kér két hímet. Janssenék az előjegyzést elfogadják.

Vajon mi lehetett az, amivel megnyerte Janssenék tetszését? Vajon hogyan fordulhatott elő, hogy ezek az idős, egyszerű emberek, akiknél milliomosoka könyörögnek galambért, ilyen váratlanul soronkívüliséget adnak magyar galambásznak?

Peller szerint a szerencse és az alkalmazkodás az amivel sikerült megnyerni Őket.

Levelei célratörőek, korrektek voltak. Nem kért „olcsó” galambot, nem hivatkozott „vasfüggöny” mögötti alacsonyabb jövedelmekre. Amikor azt írták, hogy 1986. jún. ...-án 15¹⁵-kor vegye át a két fiatal, Jóska és Éva 15 órakor a Janssenék szomszédságában lévő templom előtt vártak 15 percet ... és másodperc pontossággal csengettek. A kaput nyitó Luis ránézett az órára, finoman elmosolyodott és azt mondta: a pontosság mindenek felett.

Más. 1986-ban Peller az egyik budapesti könyvesboltban talált egy zenélő karácsonyi üdvözlőlapot. Felhajtott belőlük olyanokat, amelyek belga, holland és a német himnuszt játszották. A belgát értelemszerűen a Janssen testvérek kapták Karácsonyra.

1987-ben amikor Évával a két hím fiatalért mentek, Luis nemcsak szóban köszönte meg a zenélő lapot, hanem meg is mutatta és elmondta, hogy becsben tartják. Ezután körülvette őket a lakásukban. Megmutatja nekik az elhunyt testvérek szobáit – mindegyikben a szoba tulajdonosának életnagyságú mellszobrát is láthatják. Kedves egyszerűségük mélyen megindítja Évát és Jóskát.

Peller megtekintheti valamennyi ducot. Kezében tarthatja a 019-est. Láthatja azt a hallatlan tisztaságot, ami a ducokban van. Érzékelheti azt a – világon is szinte egyedülálló – galambszerezetet, ahogy Luis a galambokat szinte babusgatja.

Ha valamiért, hát ezekért a felejthetetlen pillanatokért irigylem őt.

A kapcsolat máig tart. Amikor e sorokat írom, kapta az értesítést, hogy Charel beteg, kórházban van. És az őszinte együttérzést látom Jóskán.

Janssenék Jóskaék iránti jóindulatára jellemző, hogy családi barátukat a holland Berta Bruyn-t Ők ajánlják, mondván, hogy ott nagyon sok eredeti Janssen galamb van. És valóban. A.de Bruyn-nál (70 év körüli) 50-60 Janssen-gyűrűs galamb volt található. Verseny-eredményeit tekintve a holland elithez tartozik. Peller 1986-ban 6-ot, 1987-ben 6-ot, majd 1988-ban 2 fiatalot hoz A.de Bruyn-éktől. Itt választhatott is a fiatalok közül.

Ám Janssenből semennyi nem elég.

Peller a világhírű Klak-hoz is bejelentkezik. Ő Bruyn-éktől 200 m-re lakik.

Jos van Limp-nek Klak = sapka a csúfneve, amit apjától örökölt. Az öreg Klak a Janssen testvérek fő teoretikusával Adriennel volt barátságban. Innen származik tehát Klak Janssen állománya, amelynek színvonalát az eredeti Janssenokéval azonosnak tekinthetjük. Értékére jellemző, hogy dr. Linssen állománya is Klak galambokra épült. A mai Schalie (száli) színű Janssen galambok ma leginkább a Klak törzsben jelentkeznek.

Klak érdekessége, hogy **nincs** zárt galambja. Valamennyi repül! Óriási érték, ő mégsem akarja búrában tartani azokat. Egyébként a látogatáskor Jóska kb. 50-60 eredeti Janssen-gyűrűs galambot látott Klaknál. Peller 1988-ban hónapot, napot, órát, percet megjelölve veheti át a megrendelt két fiatalot. Az adott időben

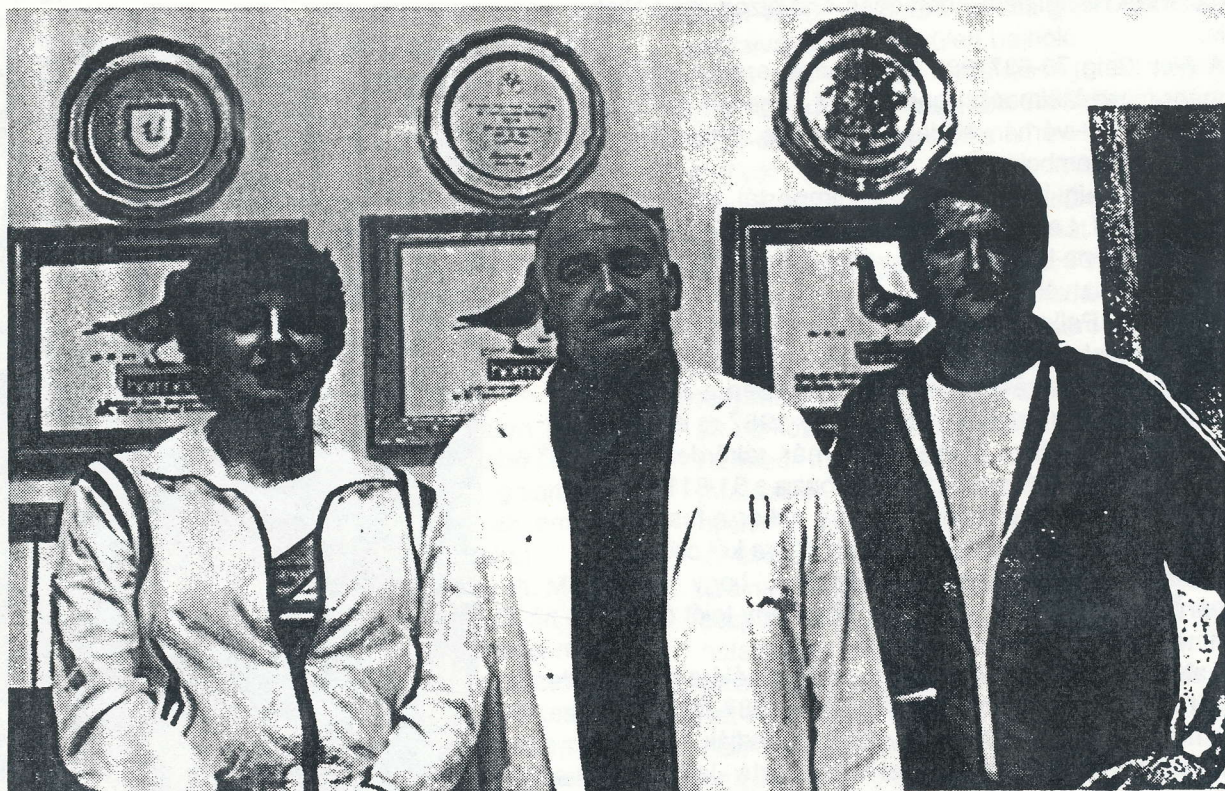
a galambok becsomagolva, elkészített származási lappal várták az új gazdát. A látogatás kb. 20-25 percig tarthatott. Ez alatt Klak a tenyészgalembokat is kézbe adta.

Egyébként a Klaktól vásárolt galambok egyikétől született Pellernél a „Sapka”, amely a mai verseny állomány egyik szupersztárja (lásd később).

Visszatérve 1987-re. Pellerék másik „nagyágyút” is meglátogatnak, nevezetesen Hans Peter Kluth-ot. Ő is Janssen galambokra épít. Kluth az erős német mezőnyben a fenti időpontig 120 kerületi díj boldog tulajdonosa, ráadásul galambtartása Hermeséhez hasonló színvonalú. A látogatás eredménye egy csipogós kék tojó, amelynek az apja 1984-ben 12 úton 12 élhelyezést szerzett, anyja pedig fiatalon kerületi első volt.

És persze ismét Hermes. Először 3 db egy éves tojó (Piet-re rokontenyésztettek) és 2 hím, majd a két kék hím két édestestvére a Kossuthfalva tér 1-be. Azért az eredetiség Pellert itthon is vonzotta.

Így kerültek hozzá Eijerkamp-féle Desmet Matthysok és Descamps van Hasten féle Stichelbautok – értelemszerűen holland és belga gyűrűs, vámpapírokkal, pedigrével ellátott galambokról van szó. Tőlük is születnek szenzációs utódok, de mindig Janssenekkel keresztezve. A mai állomány ugyanis 50-75%-ban Janssen véralapú. Ezt árulja el a Peller galambok külleme is, de erről majd később.

Kivágóné Éva – Raymund Hermes – Peller József

Röptetés és szelekció

Valószínű, hogy a Kivágóné-Peller duc eredményeinek a szelekció a legfőbb záloga. És szakmailag is ebben rejlik a „titok”. Előjáróban leszögezhető, hogy a genetikai előrehaladás nagyon lassú folyamat. Ez annyit jelent, hogy ahhoz, hogy valaki a szülőknél is nagyobb gyorsaságú galambot kapjon, nagyon sok fiatalból kell nagyon erősen szelektálnia.

Kérem ne értsenek félre! A szülőknél nem gyorsabb galamb még klasszis is lehet. De a továbbfejlődést csak az a **néhány** jelenti, amelyik a gyorsnál is gyorsabb!

G. Stassart-t (a „fehérszakállú”), aki a maga idejében a világ egyik legjobb galambászának számított, azt mondta egyszer, hogy még az extra galambállományokban is minden 100 felnevelt fiatalból csak legfeljebb 1-2 extra-klasszis születik! És ez az egy-kettő sem biztos, hogy jó örökítő.

Ezért van az, hogy a galambászatban fényévenként születik egy Zwateband (Dewriend), egy Kleine (Delbar), egy Klare (Desmeth Matthys), egy Remi 51 (Descamps van Hasten), egy Bange 51, egy Oud Merckx, egy 019-es, egy Jonge Merckx (mind Janssen), egy Piet (Hermes), amelyik óriási **átörökítő** is.

Ezt elérni csodálatos feladat, amelyhez hallatlan szerencse is kell!

Eszem ágában sincs Peller tenyészgalambjait ennyire felmagasztalni, csak éppen érzékelteni akarom a ritkaság, az egyediség értékét és a szelekció fontosságát.

És azt is érzékelteni szeretném, hogy minden galambász legnagyobb vágya, hogy őt érje ez a szerencse. Na már most. Ha ezt a vágyat nem a vakszerencsére akarjuk bízni, hanem siettetni szeretnénk, ahhoz két – rajtunk múló – lehetőség van:

1. Genetikailag jól rögzített, szuperrepülő törzsek galambjaiból beszerezni.
2. Ezután nagyon sok fiatalból kiválasztani az extrákat, majd azokat tovább tenyészteni.

Peller vággya nyilván nem így, nem ebben a szaksargonban van megfogalmazva, mégis a gyakorlatban pontosan ezt csinálja! És Hermes is valószínűleg azon van, hogy a német elit és az ő színvonala közötti különbséget rögzítse, állandósítsa! Mert az világos, hogy mindig **főlényesen** akar győzni!

Visszatérve a szelekció fontosságára és Stassart-t állítására megpróbálom elemezni a Kivágóné-Peller duc titkár.

A ducban 1960-1979 között, azaz 19 év alatt 18 db, 1982-1987 között, azaz 6 év alatt 16 db

10-25 ezer díj km-t elért galamb született. Vagyis a második időszakban, amikor a „nagy” beszerzések révén az állomány minőség nőtt, a kiválasztódás csaknem háromszorosára gyorsult! A 82-től vizsgált időszak ráadásul egybeesik az évente meghagyott fiatalok számának fokozatos növelésével.

Vizsgáljuk meg most a minőség javulást más oldalról:

Tavaszi versenyeredmények, kerületi 1-5. hely között szerepelt Peller galambok száma

1986	9 db kerületi díj
1987	13 db kerületi díj
1988	19 db kerületi díj
1989	11 db kerületi díj
1990	18 db kerületi díj
1991	29 db kerületi díj
	<u>99</u>

A táblázatból kitűnik, hogy a kiválasztás az évek során egyre hatékonyabbá vált.

1985-től a röptetett fiatalok száma 200 körül van. Hat év fiatal-tenyésztésének eredménye 1986-tól az alábbiak szerint alakult (1-5. hely):

1986	9 db kerületi díj
1987	11 db kerületi díj
1988	11 db kerületi díj
1989	14 db kerületi díj
1990	18 db kerületi díj
1991	12 db kerületi díj
	<u>75</u>

Az ugrásszerű fejlődés itt is szembeütő, még akkor is, ha 1991-ben az előző évnél kevesebb díjat szerzett a duc. Ebben az évben ugyanis az 1991-es évnél nagyobb fölényrel nyerte meg a fiatalok kerületi bajnokságát.

Vagyis a Hermes recept működik. a Kivágóné-Peller duc az utóbbi 6 évben mintegy 1200 fiatalat röptetett. Ez alatt – igazolva a „fehérszakállú” állítását – évente 3-4 extraklasszis és további 10-15 klasszis galamb született. És ez ott kezdődik, hogy a Kivágóné-Peller ducban csak az a fiatal kezdi meg az egy éves kort, amelyik – származásra való tekintet nélkül – a fiatalok versenyén legalább 50-60%-os helyezést produkál. Éves korban az elvárás 60%-ra nő. Miután 6 évesnél idősebb galambot soha nem röptet (1991-ben 5 évest is csak egyet) elképzelhető, hogy mekkora a „tülekedés” a ducbanmaradásért.

1991-ben pl. 25 galamb produkált 100%-os helyezési arányt! (Lásd melléklet)

Hozzáértés

Bizonyosan állíthatom, hogy Peller a hazai galambsport egyik legjobb szakembere. Magyarországon tucatjával vannak nála anyagilag tehetősebb galambászok, akik még nem tettek le átlagosnál jobb eredményt (lehet, hogy közülük sokan nem is fognak). Belőlük az igazi többlet hiányzik, vagyis a kimagasló szakértelem.

Ha mással nem, ezt azzal igazolhatom, hogy 1991-ben 3 olyan tojója is van, amelyik szinte mindig utazott:

1280-89-2772 KKT 9 út 9 helyezés
 1280-89-2800 KKT 8 út 8 helyezés
 1280-89-2726 KKT 8 út 8 helyezés (+ Eindhoven
 ker-i II. díj)

Az pedig a fészekjáték legnagyobb művésze, aki egy tojót az egész szezonban hétről-hétre úgy tud kosárba rakni, hogy élhelyezési esélye legyen. A legtöbb hazai és külföldi galambász ennek a hogyanját még elképzelni sem tudja, nemhogy megvalósítani. Ahhoz, hogy fiatalok cseréjével a tojót (és a hímeket) 5-6 hétig fészken tartsuk, óriási érzék és tudás kell. Ráadásul ezalatt extra-kondíciót kell állandósítani.

És ő ezt minden évben 2-3 tojóval végig játsza.

Persze van a hozzáértésére más érdem is. Ez pedig a 10-es „A” csapat helyezési aránya:

1981. 90	kosárbatételből	62 ker-i helyezés	(69%)
1982. 126	kosárbatételből	86 ker-i helyezés	(68%)
1983. 90	kosárbatételből	71 ker-i helyezés	(78%)
1984. 90	kosárbatételből	64 ker-i helyezés	(71%)
1985. 100	kosárbatételből	83 ker-i helyezés	(83%)
1986. 90	kosárbatételből	66 ker-i helyezés	(73%)
1987. 90	kosárbatételből	72 ker-i helyezés	(80%)
1988. 90	kosárbatételből	78 ker-i helyezés	(86%)
1989. 90	kosárbatételből	72 ker-i helyezés	(80%)
1990. 90	kosárbatételből	83 ker-i helyezés	(92%)
1991. 90	kosárbatételből	78 ker-i helyezés	(86%)
11 év			
alatt 1036	kosárbatételből	815 ker-i helyezés	(78,7%)

És most következett el számomra az a pillanat, amikor nyomatékmal hangsúlyoznom kell, hogy nem dicshimnusz akarok Pellerről zengeni. Az egész írásnak nem ez a célja. Sokkal inkább az elgondolkodás. Nyilván nem elkeseríteni akarom Sporttársaimat, hanem éppenhogy ösztönözni a jobb, felkészültebb galambászkodásra. Végül is a galambászás nem igényel akkora felkészültséget, mint például a fizika. Jussan ilyenkor eszünkbe, hogy kis létszámú galamb állományoknál végtelenül egyszerű emberek is váltak világhírűvé galambjaik „babusgatásával”, egyszerű rendszerességükkel. Gondoljunk itt például a Janssen testvérekre, Desmeth Matthys-ra, Rijkaetre, vagy Marcel Desmethre.

Bennünk, egyszerű galambászokban pontosan annyi küzdeni tudásnak kell lenni, mint amennyit galambjainkban szeretnénk látni.

Nekünk azért kell Pellert (és más szupergalambászt) megismernünk, hogy kemény ellenfelükké válhassunk. Ki egyéni, ki csapatversenyben – vágyai szerint. Mert az kevés, hogy kocsmái hangulatot idéző vitákban kétségbe vonjuk még azt is, hogy van-e egyáltalán valamire való galambja, hogy óramanipulációkra gondoljunk, meg doppingszerekre, vagy éppen alig eredményes galambászokra, akik úgymond egy-egy galambbal Pellert nagygyá tették.

Ezzel csak azt érhetjük el, hogy ha őt sikerülne kiközösíteni, újabb áldozatok után kellene néznünk. És minden kerületben találhatunk nálunk jobbakat, akiket „elintézhetünk”!

Bátran kimondhatom tehát, hogy akik a versenyeket nem a kocsmában, vagy a galambpiacon akarják

megnyerni, hanem a ducukban, igen is meg van a fejlődési esélyük, sőt akár nyerhetnek is. Kis pénzzel – nagy pénzzel, kevés galambbal – sok galambbal, kevés szabadidővel – sok szabadidővel egyaránt. „Csak” értenünk kellene galambjainkhoz. De azt alaposan.

Néha feláll a hátamon a szőr. Van akit nem érdekel a származás, mert, hogy nem a származási lap repül. Vajon nincsen-e több esélyem egy jól repülő galambtól jobb utódot kapni, amelyiknek az ősei között is jó repülők vannak?

Vagy. Vannak akik sohasem fogdossák a galambjait. Köszörgöm: ők hogyan vizsgálják a trichomomast?

Sajnos hiába minden. Akikről beszélek NEM OLVASNAK, NEM TANULNAK, a jobb módok NEM ÉRDEKELI őket.

Persze az is igaz, hogy a galambászatot nem lehet könyvből megtanulni, mégis a menők (becsvágyból) előbb-utóbb olyanokat is elmondanak, közreadnak, amit előtte hosszú évekig titkoltak.

Bánásmód Peller módra

A B. II. kerület 1988. évi kiállításán másokat is érdekelhető élményben volt részem. Az erzsébeti Művelődési Ház nagytermében a színpad előtt voltak kiállítva a Peller galambok. Az ajtóból az ablak felé egymás után néztem végig őket. Ekkor Jóskát mégcsak hírből ismertem, galambjait pedig egyáltalán nem. A teremben egy-két ember lézengett. Amint az ablak felőli szélső ketrechez értem és az utolsó galambot vizsgáltam (mintegy 1 m távolságból) a világos kovácsolt hím hirtelen a csőrével felém csapott. Meglepődtem és közelebb mentem. Ő újra felém csapott, majd hívott, majd ismét csapott. Egyszerre rádöbbsentem, hogy ez a galamb játszani akar velem, vagyis nem a szomszéd ketrec galambját bosszantja, hanem embert akar. Amint közelebb mentem, szinte táncra perdült örömeiben.

Jóskától megtudtam, hogy a galambot Louis-nak hívja és a kedvence. Otthon enni sem száll le a fészekről, ameddig nem szól hozzá egy-két barátságos szót, nem csipdesheti meg a gazda kezét. Akkor is igényli a barátságot, ha a szabadban van. Nem egyszer fordult elő, hogy a gazdit az udvaron is felkeresi.

A galambról szinte ordított, hogy páratlan egyéniség, olyan, aki a gazdájáért is repül. Mellesleg nem is akárhogyan.

A galamb már Japánban él. Peller azóta is sajnálja. Nem lesz még egy olyan galambom. Soha nem adtam volna el, ha nem többedmagával veszi meg a japán. Én mindig lehúztam az ő számát, a japán meg mindig az ő gyűrűszámával kezdte a vásárlási listát – meséli.

Egy másik. Aki ismeri a Peller ducokat, tudja, hogy fészekszekrények vannak. Történt ez évben, hogy az egyik fiatal hím a fészkekkel ellentétes sarokban fogott helyet és nagy területen védte azt. Peller – tőle egé-

„Louis”

1208-87-869 KKH

(81-6116693 x 86-6702322 Arendoki janssenekből)
Hegyesalom 1., Kuty 3., Brün 1., Kuty 19., Kolin 3.,
Brün 3., Kolin 1.

szen szokatlan módon – saját kezűleg készített neki egy sámliszerű, de annál nagyobb tákolmányt, mondván, ha ennyire elkeseredetten védi a helyét, hát maradjon ott. Ez a galamb lett az idei kerületi schampion.

Mindkét esetben a klasszist, az extrát már korán észre kellett venni; kedvezni, igazi otthont teremteni neki. Mert Peller megfigyelése szerint is az intelligencia többlet adja a galamb egyéniségét. Ezt a gazda azután ha nem ismeri fel, magára vessen. Mert ezek a galambok nemcsak a fészekállapot miatt repülnek jól. Jóska 2861-es hímjéről azt mondja, hogy a galamb mindig nagyon fáradtan érkezik haza. A szem szivárványhártyája (gyöngyszemű) valósággal sápadttá válik. a félórával később érkező galambokon ilyent soha nem lát. Pedig félóra különbség 5-8 órás repüléskor szinte semennyinek tűnik.

Nyugodtan feltételezhetjük, hogy ez a galamb erőtaralékainak végső határait felhasználva repül. Ez végsőkéig nem akar hőségben inni, leszállni és nem hagyja magát elvitetni más irányba, akár kis kitérő erejéig sem. Ő célra repül, minden idegszálával.

A gondoskodás egyébként a duc minden galamjának kijár. Egészen addig, hogy a ducokban nincs villany. Peller szerint nem szabad a galambok bioritmusát megzavarni mesterséges megvilágítással. Így azután a délutáni etetés valósággal félhomályban történik (ennek ellenére a galambok a magokat az utolsó szemig felszedik). Mellesleg ez is segítheti őket az elhúzódó versenyeken a késő esti vagy kora hajnali hazaérkezésben.

Házkörüli tréning jelentősége

A ducok galambjai szigorú rendszerben élnek. Ennek egyik eleme a házkörüli tréning, miszerint valamennyi versenyalambnak télen 1-1,5 órát, nyáron még ennél is többet kell repülni. Nagyon sok munkába került, mire a kényszerröptetésből valóságos tréning lett.

Története 1979-ben kezdődött. Zászlólengetés és ijesztgetés ellenére Peller jó ideig elégedetlen volt a repülési mennyiséggel.

A galambok egy része – akkor még – a téren lévő nyárfára is leszállt. Jóska galambtojás nagyságú krumplival parittyázta őket; amíg egyszer a szomszéd át nem jött, hogy már elege van a krumplipucolásból. Ettől kezdve kíméletlenül kiirtotta a korán leszálló galambokat és írta ma is. Persze ma már csak keveset és túlnyomóan fiatal. Annak a galambnak, amelyik nem tudja az 1-1,5 órát egyhuzamban télen-nyáron megrepülni, baj van az egészségével – vallja. Tekintsük most át röviden a rendszeres edzés hatását a galambok versenyeztetése szempontjából:

- nő a szív térfogata, jobb lesz a vérkeringés;
- nő a tüdő és a légzsákok vitálkapacitása, javul az oxigénellátottság;
- az izomrostok megerősödnek és több tápanyagot képesek raktározni.

Úgy gondolom, könnyű belátni, hogy a rendszeresen tréningező galamb nagyobb erőtartalékokkal rendelkezik.

Visszatérve Peller módszerére. Télen külön a hímeknek és külön a tojóknak minden reggel legalább egy órát kell repülniük. Felmentést csak rendkívül rossz időben (jégeső, nagyon erős köd) kapnak.

Tavasztól a tréning öreg galamboknál:

- reggel a hímek repülnek 1-1,5 órát;
- 11 órakor a természetes módszerrel röptetett tojók;
- 13 órakor újra a hímek repülnek. 1 óra múlva behívás-etetés, majd ők újra kimehetnek 40-50 perc szabadrepülésre.
- délelben az özvegytojók repülnek – néhány tenyésztésre kiválasztott fiattal.

A galambokat soha sem engedi ki anélkül, hogy előtte valamennyi aprómagot ne adna neki. Éhes galambnak ugyanis nincs kedve repülni.

Előfordult, hogy egy-egy hím nyáron (formában!) nem akarja az 1 óráját megrepülni. Jóska ezeket akkor az özvegy tojókkal és a néhány fiattal újra kiengedi. Ezekkel már hajlandóak repülni. Miután a tetőre ülő farka – füttyre – azonnal bemegy, az így kiengedett hímek az özvegy tojókkal soha sem párosodnak össze.

Külön érdemes szólni arról a 40-50 percről, amikor a hímek (ez csak versenyzésidőszakban van így) szabadon repülhetnek. Ezt az időszakot Peller az első pillanattól az utolsóig a figyelőterazon nézi végig. Túl azon, hogy ez óriási élmény, ekkor történik meg az a kb. 15 galamb kiválasztása, ami azután más szempontokat is figyelembe véve a 10-es „A” csapat létszámára csökken. A legjobb formában lévőek ilyenkor egyetlen percre sem állnak meg. Kötközdnek egymással,

pattognak, megállás nélkül szállnak a kijáróról a kéményre (és vissza), szinte túráztatják a „motort”. A már többször megemlíttet 89-2861-ese szinte biztos, hogy díjra repül, ha ilyen formát mutat.

Persze az „A” csapat kiválasztásánál még más szempontok is vannak; szuperegészség, párjához való ragaszkodás, fénylő szemek, tökéletes kondíció, fészekben való viselkedés – de az a döntő, hogy a verseny közeledtével mit mutat a tetőn.

Itt érlelődik össze a megérzés és a megfigyelés.

Ez a magyarázata, hogy az „A” csapat galambjai 11 év átlagában 78,7%-os helyezési arányt voltak képesek produkálni.

Korábban – egészen 1988-ig – Peller magántrénin-gekre is elvitte galambjait. Ma már soha. Romlott a közlekedés – így túl sok időt vesz el a galambászko-dástól, nőtt a létszám... és egyébként is az eredmé-nyek nem romlottak, hanem javultak. Ráadásul a házkörüli tréning során is nagyon messzire elhúz a falka, néha félórát látni sem lehet őket.

A fiatalok házkörüli tréningje is hasonlóan zajlik. Amikor az első turnus (150-170 db) elkezd önállóan falkában repülni, akkor kezdődik a kényszerröptetés. Ők reggel és délben repülnek. A korán megülő fiatal-t kíméletlenül és azonnal selejtezi.

Ilyenkor tanulják meg galambjai a fegyelmet is. Aki már látta, bizonyíthatja. Bármelyik repülő falka – füttyre – 30 másodpercen belül a ducban van. Mond-hatom, hogy ez a dresszúra és az etetéstechika magasiskolája!

A selejtezés szempontjai

A párosítás február végétől március közepéig tart. Az első turnusban 150-170 fiatal születik, a másodikban mintegy 100, míg a harmadik turnus már csak te-nyésgalambokból marad. Első nekifutásra a túl kicsi és a túl nagy testű fiatalokat selejtezi.

A fiatalok óvodában tanulnak meg enni-inni, sőt kijárni is. Jóska árgus szemekkel figyelni viselkedésüket. Azonnal halálra ítéli a kolduló, sőt a nyitott szárnyal faló fiatalokat is.

Nagyon fontosnak tartja, hogy a fiatalok ducába való áttelepítést – a már egyébként repülő fiatal – megért-se. 1-2 napnál nem tarthat tovább az átszoktatás. Az a fiatal, amelyik ezt nem érti, – Jóska segédletével – belehal saját értetlenségébe.

Kezdetől figyelni az egészségi állapotukat. Főleg etetéskor emeli ki a nem túl életrevaló, nem tökélete-sen egészségesnek látszókat. Ugyanígy, gyorsan kiszúrja a tréningezéskor lazálókat. Csak azokkal a fiatalokkal elégedett, amelyek egyéniséget mutatnak, vagy amelyek szinte észrevétlenül élnek a többiek között. Az egyéniségekkel külön is foglalkozik. Ezek barátkozók, vagy éppen harcosak, területet, vagy ülékét védenek életre-halálra.

Peller nem szereti a szép galambot.

Egy galamb legyen jó kiállítású, intelligens arcú, lazább tollazatú, extra izomzatú, nyitottabb hátú, nem túl dús farokkötésű, szupergyors szárnyfelépítéssel – mondja. Igaz a Janssenek némiképpen rövidebb szárnyúak, de ezt tudomásulveszem.

A szem színe inkább a tenyészgámboknál fontos, egészen egyszerű szemszínnel is lehet egy galamb klasszis – állapítja meg a továbbiakban.

Jóska – hasonlóan Janssenéhez – két üvegszeműt soha nem állít párba egymással.

Visszatérve a selejtezéshez. A fiatalok röptetésén 50-60% a minimális elvárás.

Ezt a Peller-galambok könnyen teljesítik. Egyesüle-tünkben én bontom Peller óráit. Mindig öten foglalko-zunk ezekkel az órákkal és az eredmények regisztrá-lásával. Egy közepesen gyors versenynél fél-három-negyed órát stoppol (3 órában), s ez alatt a küldött fiatalok gumigyűrűjének 65-70%-a az órákba kerül. Ebben az évben (1991.) a küldött 160-200 fiatalból 70-80 db az egyesületi és még további 20-30 galamb a kerületi listára került.

Azért ez nem akármilyen ügye?

Az éves galambok csak rövid utakat repülnek. Ebben az évben próbálkozott először hosszú útra is 1-1 éves galambot küldeni, de ez nem jellemző. Itt a galamb-nak, ha a szezon végén akar maradni, a 6 útból legalább négyszer kell eredményesnek lennie. Mond-juk egy kerületi díj + egy másik jó helyezés és 4 bumlizás ebben a ducban csak meghalni elég.

Állattenyésztési szakemberekben ezt hívják szelek-ciós nyomásnak.

Nemzeti és nemzetközi győzelmeik

A Kivágóné-Peller duc az utóbbi 10 évben minden évben kerületi bajnok volt; az öregek versenyén.

Adódik a kérdés, mit ér ez a fölény a nemzeti és méginkább a nemzetközi versenyeken? Vajon alkal-masak-e ezek a magas Janssen vérhányadú gámbok hosszútávra? Megtudják-e őrizni fölényüket a sokszor 20-30 ezres indulólétszámú Nemzeti Bajnok-ságban?

Válaszom; itt is csodálatosak.

A Kivágóné-Peller duc:

1987-ben a Nemzeti Bajnokság	II. helyezette,
1988-ban a Nemzeti Bajnokság	I. helyezette,
1989-ben a Nemzeti Bajnokság	I. helyezette,
1990-ben a Nemzeti Bajnokság	II. helyezette,
1991-ben a Nemzeti Bajnokság	I. helyezette

A Nemzeti Bajnokság külön értéke, hogy itt ugye a nevezési létszám egy csapatra vonatkoztatva kötött. Érdekesen alakult a duc nemzetközi szereplése.

A Brüsszelből (1990.) meghirdetett nemzetközi verse-nyen (1200 km, 2400 galamb) Peller – első szándéka szerint – nem kívánt résztvenni. Szövetségünk elnöke, Kurucz Attila járt hozzá rábeszélni a részvétel-re.

A végső szót azonban élettársa, Éva mondta ki: igenis részt veszünk, méghozzá több galambbal. Szakmailag az ötlet agyrémnek tűnt. A bekosarazás előtt 4 nappal ugyanis a galambok a lipcsei nemzeti versenyen szerepeltek. Igenám, de erkölcsi nyomás is van a világon. Ilyenkor jönne a ciki; nem mer részt venni, fél a leégéstől, azok hosszútávon nullák, stb. Jóska – Évának köszönhetően – felvette a kesztyűt. 34 (Lipcsét megjárt) 2-5 éves galambot készített fel a versenyre. A galambokat a Népstadionba a Szövetség gyűjtőhelyére kellett vinni, ahol külön versenybizottság gyűrzött.

Az eresztés pénteken, eléggé szerencsétlenül 14^h-kor történt.

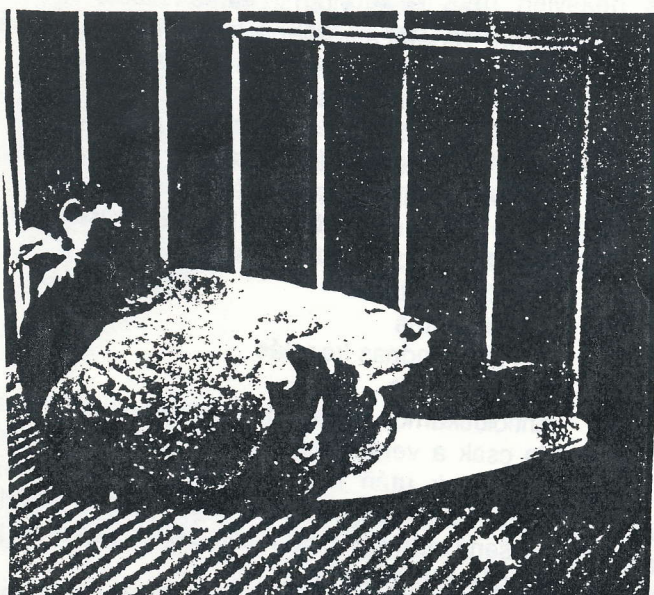
Jóska szerint már az indítás sokkolta a galambokat. Ez lehetett az osztrák-magyar 50-60%-os veszteség egyik magyarázata.

A másik az időjárás. 32-35C°-os meleg és 50 km-es déli szél (oldalszél) volt.

Ettől kezdve egyik országos hírnevű galambászunk Szentesi Károly mondja a történetet:

„Szombaton déltől – rekkenő hőségben ” vagy 15-én vártuk Pellemél az udvaron a galambokat. Jóska később felment a figyelőteraszra és kb. 3 óra hosszat mozdulatlanul és szótlanul az eget nézte. Én még olyent nem láttam, hogy valaki a tűző napon egy pohár víz nélkül ennyi ideig feszült várakozással lesse a galambokat. A sors igazsága, hogy ő láthatta meg elsőnek a galambját. Az udvaron együtt stoppoltam vele 19⁰¹-kor. Miközben a gratulációkat fogadta és végre ivott egy pohár Cólát, egyszerre többen kiszúrtuk az égen a második galambot is. Ő 19²¹-kor érkezett. Mi már akkor tudtuk, hogy győztes galambokat láttunk.”

De még milyen győzelmet láttak! A 350 km-rel közelebb lakó osztrákokat is legyőzte, pedig az ő galambjaik „csak” 850 km-t repültek.

Brüsseli Nemzetközi Győztes
1391-85-7909 KcsT

Győzelmeig 36 helyezést ért, 15.900 dkm-et produkált
(Janssen, D. Matthys, Vermota vérű)

Jóska elmondta, hogy valójában a második galamb győzelmére tippelt volna. Annak abban az évben már három kerületi díja és egy nemzeti I. díja volt. Azért a tojót sem tekintette igazán meglepetésnek, mert addig a galamb 15900 díjkilométert repült. Később amikor kiderült, hogy övé az első két galamb, hatalmas lett az öröme. Így zajlott le a magyar postagalamb sport első nemzetközi győzelme!

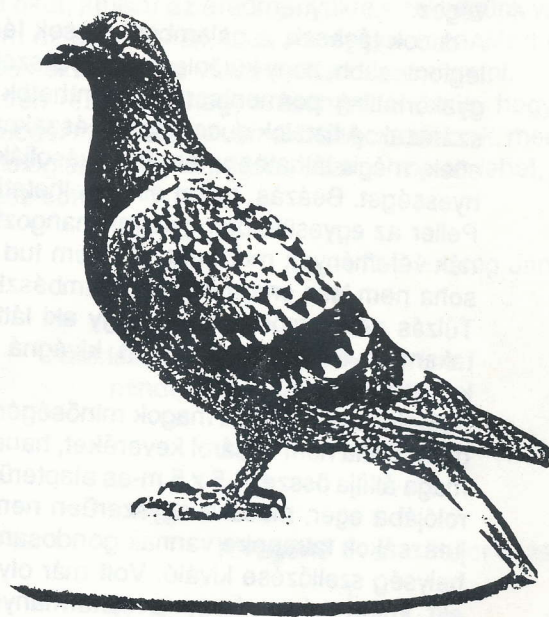
1991. Eindhoven.

Peller most már hetekkel előre készül a versenyre. A 15 kiválasztottat nem küldi az utolsó kerületi útra (Criwitz). Bánatára az osztrákok az utolsó pillanatban lemondják a részvételt egy néhány nappal előtte történt hamburgi katasztrófa út miatt. Na de így is elment 2480 galamb. A budapesti gyűjtőhelyre (Kosuthfalva tér) 60 galambász 300 galambot vitt.

Az indítás borus időben, VII. 26-án pénteken 10 órakor történt, az 1080 km-re lévő Eindhovenből. Szombaton és varásnap ömlött az eső. Szombaton reggel, amikor az első három galambja 10 percen belül megérkezett, Jóska rögtön átszaladt a nem messze lakó Mencsik Pál sporttárshoz és áthívta őt megmutatni a galambokat.

Éppen akkor jött még kettő. Az egyikről hamar kiderült, hogy egy németországi „kísérő”

volt, vagyis egy onnan származó fiatal. Szerencsétlenül elkapta a „versenyláz”.

Eindhoven-i ducelső
1280-89-2726 KKT
(Sapka édestestvére)

Eredmények:

Budapesten 2., 3., 4., 5., 6., 7., 8., 9.,

országosan 24., 26., 28., 41., 45., 52., 75.,

Ezzel a Kivágóné-Peller ducé az országos I. és IX. hely, csapatban. Három galamb tett ki egy csapatot...

Nem ismerek senkit, aki ne kedvelné.

Minden órabontáskor találkozunk vele. Amikor megérkezik, még a „kemény” fiúk is átszellemülnek és a másodperc töredéke alatt mindenki hamisíthatatlan úriemberré válik. És ő derős közvetlenségével, finom egyéniségével és nem utolsósorban munkaszeretettel hozza ki belőlünk. Az egyik órabontó csapatban dolgozik együtt a többiekkel.

Jóskától tudom, hogy nem egyszer ő adja elhatározásukhoz a végső lökést. Jóskát soha nem akarja visszafogni, sőt a 80-as évek elején éppen ő volt aki szorgalmazta a nagyobb létszámú galambtartást. A különös igénnyel kitöltött galambszármazási lapok az ő munkái.

Mi pedig csak mosolyt, kedvességet és biztatást kapunk tőle.

Tartás, takarmányozás, egészség

Könnyű belátni, hogy Pellernek 300m² naponta többszöri kitakarítása nagyon nagy munka. Ennél fogva a ducokat a végtelen egyszerűség és a jól takaríthatóság jellemzi elsősorban. A gyakori takarítás mellett évente kétszer, háromszor (lánggal) fertőtlenítést is végez.

A ducok tágasak, a galamboknak sok férőhely jut. A legfontosabb, hogy különlegesen jó a szellőzésük, így gyakorlatilag pormentesnek tekinthetők és nagyon szárazak. A fiatalok ducai északi, északnyugati fekvésűek, mégis láthatóan nem befolyásolják az eredményességet. Beázás, huzat elképzelhetetlen.

Peller az egyesületben gyakran hangoztatja Janssenék véleményét; miszerint, aki nem tud jól etetni, az soha nem lesz eredményes galambász!

Túlzás nélkül mondhatom, hogy aki látta már Peller takarmányát, legszívesebben kívágná a sajátját a kukába.

Különlegesen ügyel a magok minőségére és tisztaságára. Soha nem vásárol keveréket, hanem azt mindig maga állítja össze. 4,5 x 5 m-es alapterületű eleségtárolójába egér, macska egyszerűen nem juthat be. A jutazsákok fatrepnire vannak gondosan felrakva és a helység szellőzése kiváló. Volt már olyan látogatója, aki külön kérte, hogy a takarmányos helyiséget megnézhesse! Keveréskor minden magot átszítál mégegyszer. Azt én, mint szakember kijelenthetem, hogy ilyen minőségnél a világon senki sem etethet jobbat.

Kérem ne számítsanak most „spéci” receptekre. Itt ugyanis az etetés ráérzésre és tapasztalatokra épül. Szerinte az állandó keverék használata a galambtartásban túl merev séma. Azt egy jó galambásznak észre kell vennie, mikor eszik a galambok szívesebben az apró magot, a borsót és búkkönyt, mikor az olajost, vagy éppen a kukoricát. Most télen hagyományos kukorica, búza, rizs, cirok, napraforgó, borsó alapanyagú keveréket ad, amihez azután 30-35%

árpát kever. Ez teszi ki a napi adag 2/3-át. A főtetetés előtt és után még 1/3-ad aprómag keverékkel kedveskedik. Azt, hogy mennyi legyen a kukorica, vagy az olajos mag, a hideg és a galambok kondíciója dönti el. Nála nincs télen kövér galamb.

Nincs ez másképpen a versenyeknél sem. A hét elején több a fehérje, bekosarazás előtt pedig az olajos mag. Az a galamb, amelyik a hét végén még mindig a borsót kapkodja fel először, az biztos, hogy nincs formában – mondja.

A versenyre készülő fiataloknak a kukorica-borsó-rizs előző nap be van áztatva, hogy az úton a fiatalok ne legyenek szomjasak. Erre etet rá bőven aprómaggal. Érzem, hogy szívesen elmondana mást is, dehát ő már ezt csak így csinálja.

Ugyanez a technikája az emésztő etetésénél. A galambok naponta, duconként friss emésztőt kapnak, egy kb. 2,5 decis konzerves dobozban. Amit másnapra meghagynak, azt Peller egyszerűen kidobja. Érdemes szólni az itatókról is. 2 óránál tovább semmiféle gyógyszer, vitamin vagy más egyéb nem maradhat az itatóban, vagyis kiönti és kimossa azokat! Az itatók tisztaságára és a friss ivóvízre külön ügyel.

A gyógyszeres programjához előjáróban annyit tartott fontosnak elmondani, hogy szinte évente változtatja a készítményeket, hogy rezisztencia ne alakulhasson ki. Valamennyi amit használ külföldi készítmény. (Ezek most már szakboltunkban mindenki számára elérhetők.)

A Kivágóné-Peller duc kezelési programja:

január paramixo elleni oltás
tea itatás, vitamin itatás hetente

február paratifusz elleni megelőző kezelés
himlő elleni karcolás
féregkezelés
tea itatás, vitamin itatás hetente

február végétől a versenyek végéig minden héten
trichomonas elleni kezelés
vitamin itatás
tea itatás
vas készítmény itatás

fiataloknál paramixo oltás
versenyek előtt egy hónappal mikoplazmaelleni védőoltás

heti vitamin itatás
heti tea itatás
heti trichomonas kezelés
heti vas itatás

Antibiotikumot a vitamin itatással egyidőben használ, de csak a versenyszezonban. Trichomonas kezelés versenyek után nincs. Vedléskor 2 hetenként 3-4 csepp Lugolt önt literenként az ivóvízbe. Egyébként a verseny után egy héttel már széjjelválasztja a párokat – egészen tavaszig.

Az egészséghez tartozik, hogy Peller öreg tenyészgálabokat nem tart. Azt vallja, hogy a zárt tartástól elfáradt szervezetű szülőktől nem elég jó vitalitású galambok születnek. Nyilván lehetne ezen vitatkozni, sőt ellenpéldákat felsorakoztatni, ez azonban nem hiszem, hogy megváltoztatná a véleményét.

Peller galambok máshol

A riport elkészítése során csak ebben a kérdésben nem tudtam vele egyetérteni. Szerinte kevesen ismerik el azt, hogy kiugró eredményeket értek el Peller galambokkal. Bár ő számos ilyen tud, mégis tart attól, hogy sokan nem jó néven vennék, ha ő most felsorolná nevüket, hiszen ezt nem beszélte meg az illető galambászokkal. Egy részük talán le is tagadná igen. A klassziscalambászok régi fájdalma, hogy a tőlük elkerülő galambokkal az új tulajdonos rögtön a csúcsra szeretne jutni. Gyakran hallani „vettem XY-tól 10 fiatal, megröptettem őket és csak kettő maradt meg”. Vagy „elpárosítottam a legjobb galambommal, de semmivel sem lettek jobb fiatalok, mint a másiknak”.

Az eladó klassziscalambászok ellenérve is közhely. „A kezemet nem adhatom oda.”

És az igazság – szerintem – az eladók oldalán van. Mert, miért van az, hogy ha ők vesznek galambot, azt jobb hatékonysággal tudják kihasználni? Talán azért, mert a türelem, a tapasztalat és a tartáskörülmények mellettük szólnak? Vagy mert pontosan tudják, hogy mit akarnak vásárolni?

Kérem higgyék el, hogy a legfőbb galambász erény a türelem. Ha a vásárolt galamboknak időt hagyok a tenyésztésben a bizonyításra, az legtöbbször biztosan megtérül. De ha örült kavalkádban évente kicserélem a tenyészgalamjaim többségét, soha nem fogok bebizonyítani semmit.

Érdekes és másokkal egyeztetett tapasztalatom az is, hogy a másoknál született fiatal soha nem tudja a fiatalok versenyein megmutatni az igazi képességeit helyváltoztatás után, hiába tőlem repült ki.

Amikor Pellerrel faggatom külföldi vásárlásairól elmondja, hogy azoknak a galamboknak a megvétele izgatta, amelyiknek a közeli ősei is jól repültek! Vagyis nemcsak a tisztavérűség a fontos! Jobb helyeken a származási lap nem dísznek van, hanem információval szolgál. Egy másik. A Piet-et is 50-60 tojóval próbálták, mire sikerült kiválasztani azt a legjobb 6-ot, amivel azután klasszikus utódokat adott. Egy türelmetlen galambász-balszerencsés párosítás esetén – a második tojó után kivágta volna a ducából!

Gyakran hallom, hogy az idő pénz, meghogy mit gondolsz hány párosítást tudsz még az életed során végigcsinálni?

Az igazság az, hogy én ezeknél a sportársaknál egyáltalán nem látok látványos fejlődést, csak helybentopogást – mégha olykor magasabb szinten is. Ellentétként a Kivágóné-Peller ducban a fejlődés bizonyítható, sőt látványos.

Visszatérve. Végül Jóska hozzájárult ahhoz, hogy Guzsik Gábor nevét leírhassem. Ő a Pellerrel vásárolt galambokat kisfogatástanulmányok körülmények közé telepítette. Peller igen sokat segített neki a módszer kialakításában, a verseny és tenyészgalambok kiválasztásában. Gábor mellett szólt, hogy nem szégyelt tanulni. Az eredmény, hogy a nagyon erős B-III. kerületben egyszer a tavaszi bajnokságban, kétszer (legutóbb 1991-ben) pedig a fiatalok bajnokságában kerületi bajnok! Ráadásul 1988-ban Peller mögött a Nemzeti Bajnokság II. helyezette. Guzsiknak a mai napig **csak és kizárólag** Pellerrel származó galambjai vannak. Hát ez nem éppen a legrosszabb bizonyítvány róluk...

Zárszó

Elmondhatom, hogy az anyag összeállításához azt kaptam, amit vártam.

Bemutathattam egy olyan valakit, aki a galambjainak él és aki nemcsak ellátja, hanem nap mint nap figyeli, sőt minden porcikájával próbálja megérteni őket. A „látás” az ami a legnagyobb teszt. Mert az igazi galambszeretet az, amikor nem csak akkor vesszük észre őket, amikor az eredményükre szükségünk van, hanem az év 365 napjának mindegyikében. Mert ezt és csak ezt fogják a versenyeken visszafizetni.

Őszintén remélem, hogy írásomból kiderült, hogy a galambászatban az aki sémákban gondolkodik, merev technológiák rabja, legfeljebb csak jó páros lehet, de művész soha.

Dr. Vercseg János

Módszerünket jó szívvel ajánljuk
minden Sportársunknak

Kivágóné Éva – Peller József

Kivágóné Peller